

PROZA

Lela B. Njatin

nebo nad ljubljano

(zaljubljeni vedno sanjajo lepoto)

čakam ga. takoj zjutraj, ko odprem oči, ga čakam. ko še kar drgetajoč od nočnega mraza, ki se ga ne morem ubraniti s svojo uborno odejo, vstanem v prazni sobi in bosa stečem do čevljev, ki si jih nataknem, da lahko stopim na ledena tla kopalnice. moj dih zamegli ogledalo in se sesede kot sluz na osušene veje cvetja, štrlečega iz kozarca na polici nad umivalnikom – šopka, nekdanj prijaznega tolažnika v samoti. ko si drgnem zobe, si želim ščetke za tesnobo, s katero bi zjutraj lahko postrgala njeno ivje iz svoje notranjosti.

ne sanjam več, odkar ga čakam. v spanju ga vidim, njegove oči barve vode, kako se smehljajo iz daljave. v spanju znova poslušam njegove besede, spremljam njegove gibe, se trudim, da bi se mu približala, se ga dotaknila... drgnem se pod mrzlo prho, da bi njegova podoba, mehka od spanja, podnevi postala ostra kot gladka površina ledu. da bi jasen hlad čakanja v svoji nezadržni prodornosti začrtal dejanja iz misli. moja dnevna opravila usmerja čakanje. še in še si jih nalagam, da bi bilo lahko daljše.

z vznožja ležišča poberem obleko, niti dotaknila se je nisem v svojem nočnem primežu. oblečem se, si čezno nataknem plašč, prekratke rokave ima, kakor so mi prekratke tudi rokavice. v novembrsko jutro stopam golovrata, v pričakovanju.

ko se vozim z avtobusom, vidim vojake, ki iz šol vodijo otroke proti središču mesta. na glavnem trgu se ustavimo, naprej moramo peš. okrog in okrog krožijo konjeniki. mednje se zgrinjajo učenci. nekateri med njimi se vzpenjajo na oder in sestavljajo pevske zbor. mimoidoči se ne ustavljajo.

stojim na robu steptane zelenice. pravzaprav nisem nikamor namenjena. le čakam ga. dan za dnem se odpravim skoz mesto, se ponujam za dela, s katerih večino bi mu lahko koristila, poizvedujem za stvarmi, o katerih bi mu lahko pripovedovala, iščem ljudi, s katerimi bi ga lahko seznanila, se ogledujem za restavracijami, kakršne bi mu lahko bile všeč, sedim v čitalnicah in berem knjige, o katerih bi se lahko pogovarjala, vstopam v trgovine, raziskujoč ponudbo predmetov, ki bi jih lahko potreboval ...

medtem ko si drgnem ozebla zapestja in ovijam ovratnik okoli vratu, se zbrani otroci umirjajo in na obeh straneh odra zavirata dolga viseča prapora. predme stopi

konjenik: "tukaj nimate kaj iskati." od mraza otrplih kolen oddrsam naprej. na hrbet mi kot niz jagod zmrznjenega dežja potrkava otroška pesem, ki curlja s trga.

postojim spet ob žerjavici pri kiosku s kostanji. dvigujem dlani proti toploti in se oziram, trenutek za trenutkom vztrajajoča v čakanju, ki se kakor masten sirup vesi v mojih mislih, da cmokasta masa zasega mojo pozornost s svojim kopičenjem, nabrekanjem in sesedanjem in nato spet s ponovnim vznikom. jaz vendar čakam, zrem ga, njegove nežne, drobne roke, ki znajo najsrčneje božati in neusmiljeno kovati. zrem njegovo oglato naročje, ki najskrbneje varuje in neizprosno zahteva. zrem njegovi ušesni mečici, rahli in lahni, ki pričata o najbolj blagih mislih in neprizanesljivosti. na tehtnici teh dvojic se kotali in me poganja cmok čakanja.

"boste kostanje?" vpraša moški iz kioska, ves črn v lase in sajast v dlani. ko odkimam, za hip stresem čakanje iz glave, spravim dlani in ga takoj spet čakam, že ko stojim na robu pločnika, da bi prečkala cesto.

v avtomobilu, ki zapelje mimo, je on. da, on je bil, zdaj vidim le še njegovo teme, odpeljal se je že daleč naprej, vse tja do trga, morda se bo tam ustavil. gledam v smer, kamor izginja avto, preža pričakovanja pa ne popusti, čakanje se ne pretrga, cmok v moji glavi se ne razpoči. saj vem, da je tukaj. zato ga čakam.

obdana z zmrzaljo zakoračim proti kavarni na drugi strani ceste. kupila si bom čaj, vsaj za nekaj minut bo čakanje pridobilo obliko pitja čaja. voda v skodelici je mlačna. opazujem barvo vrečke s čajem, ki se iz rdeče spreminja v rjavo enako počasi, kot voda postaja rozikasta. med zobe stisnem limono, da bi razžrla naslage tesnobe, ki jo še od jutra čutim v svoji notranjosti. napenjam ušesa, da bi zaznala zvoke z ulice. s trga v kavarniško tišino komaj odzvanja topot kopit in zahajajo razglašene besede govornika. v oddaljenem kotu na drugi strani zvočne zavese sedi sivolas par. on ji nataka kavo, ona mu zaviha rokav.

stresem časopis, da bi v šelestu papirja udušila samoto. čakam ga. morda bova šla v kino, prebiram spored. lahko bi pripravila njegovo najljubše pecivo, za vsak primer, če me obišče. poberem keks s krožnička in ga vtaknem v žep.

čakam ga.